

Hồi 12

Song Tà Dạ Diệp

Lời còn đọng trên miệng vị cao tăng Thiếu Lâm thì từ trên cao cánh diều chao xuống. Nó cắt một đường vòng cung rồi lại chúc mũi lướt lên trên không. Cùng với thao tác chao cánh cắt một đường vòng cung thì dưới thân cánh diều tỏa ra những làn khói độc dày đặc từ trên cao phủ xuống quần hùng.

Quần hùng rối loạn trong màn bụi độ độc. Khi làn khói kia tản mát thì tại cục trường chỉ còn lại những nhân vật thành danh như Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân, Thuật Hư Đạo trưởng, nhị vị cao tăng Thiếu Lâm, Mừng Diệp Tình, Chỉ Đạo Kinh Vô Thường... Nhưng ngay cả những người đó cũng phải ngồi vận công điều tức để kháng lại bụi độc không cho chúng thâm nhập vào nội thể...

Chỉ còn hai người duy nhất có vẻ bình thường với độc công của Song Tà Dạ Diệp là Hạ Tuấn Luận và Tô Băng Lệ. Chính sự lạ thường của Tô Băng Lệ khiến cho Diệp Tình phải ngạc nhiên nhìn nàng. Bởi Diệp Tình biết Băng Lệ không biết võ công, thế là chẳng bị trúng độc của Song Tà Dạ Diệp. Chuyện đó quả là lạ lùng vô cùng.

Trong quần hùng, hai người rú lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất, tứ chi co quắp, thần thái tím tái nhanh chóng hồn lìa khỏi xác. Hai người đó chính là hai ả a hoàn theo hầu Diệp Tình.

Thấy người của mình chết, Diệp Tình cau mày nhăn mặt nhưng chẳng có động tác phản ứng gì.

Trong khi mọi người vận công điều tức thì Song Tà Dạ Diệp định nhìn Tuấn Luận.

Cả hai cùng bước đến trước mặt Tuấn Luận:

- Tất cả đều bị trúng Tàn Hồn chi độc, chỉ có Hạ tôn giá là không. Đúng là danh bất hư truyền... Hoạt mỗ bội phục... bội phục.

Tuấn Luận ôm quyền đáp lễ:

- Tại hạ cũng đang bị trúng độc của Hoạt tôn giá đây, nhưng không đến nỗi phải ngồi vận công điều tức như mọi người.

Miễn Tố Như nhìn Tuấn Luận nhưng trước đó đã liếc mắt qua Tô Băng Lệ, cất giọng nhão nhè, nhão nhẹt:

- Chỉ còn lại một mình Hạ tôn giá thôi. Hạ tôn giá chắc không cản đường Song Tà Dạ Điệp chứ?

- Nhị vị đã có ý tiến vào Thiên Ma Cổ Bảo, tất nhiên tại hạ sẽ không cản, nhưng với điều kiện.

Đôi chân mày chỗi xế của Hoạt Nhẫn sụp lại. Y danh giọng nói:

- Trên võ lâm Trung Nguyên chưa một người nào dám đặt điều kiện với Song Tà Dạ Điệp.

Tuấn Luận tiếp lời ngay sau Hoạt Nhẫn vừa thốt dứt câu:

- Tại hạ sẽ không đặt điều kiện nếu như nhị vị đây không dùng độc công “Tàn hồn chi độc”. Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Miễn Tố Như hỏi Tuấn Luận:

- Các hạ đặt điều kiện gì?

Nhìn thẳng vào mắt Song Tà Dạ Điệp, Tuấn Luận gằn giọng nói:

- Khi nào nhị vị trao giải dược Tàn Hồn chi độc cho tại hạ, thì tại hạ sẽ nhường đường cho nhị vị vào Thiên Ma Cổ Bảo.

Hoạt Nhẫn lắc đầu nói:

- Điều đó không được. Bởi Song Tà Dạ Điệp phát động chiêu công thì không bao giờ trao giải dược. Trao giải dược cho các hạ giải độc quần hùng thì Song Tà Dạ Điệp đã phá lệ rồi. Cái lệ của Song Tà Dạ Điệp là ai thấy cũng phải chạy... Chạy thật nhanh, chạy thật xa nếu không muốn trúng độc công.

Tuấn Luận thản nhiên đáp:

- Tại hạ buộc phải phá cái lệ đó.

Miễn Tố Như nói tiếp theo sau Tuấn Luận:

- Nghe danh các hạ đã lâu không biết đúng hay hư, nhưng dịp này cũng là dịp để Song Tà Dạ Điệp chứng kiến lời đồn đại của thiên hạ.

- Tại hạ không cần danh mà chỉ cần giải dược Tàn hồn chi độc của nhị vị thôi.

Lời còn đọng trên miệng Tuấn Luận thì ả a hoàn thứ ba của Mộng Diệp Tình lại rống lên một tiếng ngã ngựa ra đất, tứ chi co quắp dẫy chết trông vô cùng tội

ngiệp. Á a hoàn đó vừa mất hồn ra khỏi xác thì đến lượt những đại cao thủ võ lâm như nhị vị cao tăng Thiếu Lâm và Thuật Hư đạo trưởng bắt đầu có sự thay đổi trên mặt. Toàn thân họ cứ run rẩy, mặt thì ướm đẫm mồ hôi.

Hoạt Nhẫn nói:

- Tất cả sắp chết rồi đó.

Lời dứt trên miệng gã thì Tuấn Luận miễn cưỡng cướp lời:

- Tại ha thất lễ với nhị vị.

Liên ngay sau câu nói, Tuấn Luận lắc vai lướt đến Hoạt Nhẫn. Đôi song thủ của chàng như thể biến hóa thành trăm ngàn bóng ảnh thủ không biết cái nào là hư, cái nào là thật. Song thủ chụp đến thể pháp của họ Hoạt, chia làm ba hướng, thượng trung và hạ, đồng loạt tập kích vào những vùng đại huyết tối kỵ.

Hoạt Nhẫn không chút ngại ngùng. Y chờ cho song thủ của Tuấn Luận chụp tới mình thoát sàng bộ, thủ vòng qua tiểu yêu của Tố Như. Y hơi nâng Tố Như lên cao, lập tức đôi cước pháp của nàng lia ra những chiêu cước hứng lấy bóng ảnh thủ của Tuấn Luận.

Chát... Chát... Chát ...

Tuấn Luận đón một lúc ba chiêu cước của Tố Như buộc phải thối lùi ba bộ, buột miệng nói:

- Thiên tàn cước của Miễn phu nhân quả là danh bất hư truyền.

Miễn Tố Như mỉm cười nói:

- Còn hơn thế nữa..

Nàng vừa nói vừa hơi khom mình xuống, ngay lập tức Hoạt Nhẫn chống tay lên lưng nàng. Thân pháp y vụt lên cao ba trượng, rồi chúc xuống. Đôi song thủ vươn ra, ngay lập tức mười đạo chỉ kinh như võng lưới bổ thẳng xuống đầu Tuấn Luận.

Hoạt Nhẫn dụng Tiêu ma chỉ tập kích phía trên thì Tố Như đã lăn tròn thân ảnh dưới đất, tung ra những ngọn cước “Ô Toại thiên tàn” công vào vùng hạ đặng của đối phương. Hai người liên thủ một cách nhuần nhuyễn, buộc Tuấn Luận phải lưỡng đầu thọ địch.

Phía trên là Thiên Ma chỉ của Hoạt Nhẫn, phía dưới là Thiên Tàn Cước có mật đao của Miễn Tố Như, Tuấn Luận rơi vào tình thế trên đe dưới búa. Trong tình thế đó thì rõ ràng Bách Thủ thư sinh hoàn toàn bị động, những tưởng đầu sẽ

phải đón nhận sát chiêu của Song Tà Dạ Điệp. Nhưng sự biến thần kỳ gần như hoàn toàn thoát khỏi tầm mắt của Hoạt Nhân lẫn Miễn Tố Như. Bằng một cú pháp gần như chỉ có nằm mơ mà cho dù nằm mơ thì Song Tà Dạ Điệp cũng không thể hình dung được. Đôi cong thủ thần kỳ của Hạ Tuấn Luận như thể tách ra làm hai. Tả thủ vừa đỡ Thiên Tàn cước của Miễn Tố Như, hữu thủ thì đón thẳng lấy Thiên Ma chỉ của Hoạt Nhân. Nếu chỉ có thế thôi thì Song Tà Dạ Điệp cũng chẳng ngạc nhiên cho lắm bởi vì cả hai đều đã nghe tiếng Bách Thủ Thư Sinh Hạ Tuấn Luận, nhưng lần này chẳng biết đối phương của họ đã dụng kỳ chiêu hóa giải thế nào mà vô hình trung chỉ kinh của Hoạt Nhân lại công thẳng vào Thiên Tàn cước của phu nhân mình.

Chát ...

Cả Hoạt Nhân lẫn Miễn Tố Như đồng thốt lên:

- Ôi ...

Khi chỉ và cước chạm nhau, cả hai cảm nhận toàn thân mình tê rần bởi uy lực của chỉ và cước. Cả hai hết hoảng toan tháo bộ nhưng đã quá muộn khi kịp nhận ra đôi trảo công của Tuấn Luận đã đặt vào yết hầu họ.

Song Tà Dạ Điệp đứng ngậy ra như những pho tượng gỗ. Họ cứ trợn nhìn Tuấn Luận như thể nhìn một quái nhân chưa từng có sự hiện hữu trên cõi đời này.

Tuấn Luận nói:

- Yết hầu của nhị vị hãn không có Kim Ty giáp hộ thân, nên có thể mất mạng bởi trảo công của tại hạ. Vậy nhị vị hiền kang lệ có đồng ý với điều kiện của tại hạ không?

Miễn Tố Như nhìn Hoạt Nhân.

Hoạt Nhân miễn cưỡng nói:

- Thật không thể nào tưởng tượng được. Nhưng tại sao túc hạ biết chúng ta có Kim Ty giáp?

- Người dụng độc công thường vận Kim Ty giáp, thế thôi

Hoạt Nhân lắc đầu:

- Danh bất hư truyền... Song Tà Dạ Điệp phá lệ lần này, xem như chúng ta thiếu nợ túc hạ.

Tuấn Luận thu hồi trảo công.

Hoạt Nhấn nhìn lại Miễn Tố Như. Hai người cùng một thao tác giật hai sợi dây to điều khiển cánh điều. Cánh điều sắc sỡ trên không theo sự điều khiển của Song Tà Dạ Điệp lại chao xuống một lần nữa. Nó thả ra một lớp phấn mù mịn bao phủ khắp không gian trên đầu quần hùng.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Đa tạ nhị vị hiền kang đã nể mặt.

Hoạt Nhấn lờm Tuấn Luận:

- Túc hạ không cần khách sáo... Cứ xem như lần này túc hạ đã gia ân cho những người kia. Nhưng chúng ta sẽ là những người đầu tiên xông qua cửa động này.

- Tại hạ không dám mạo phạm ngang đường nhị vị. Mời.

Tuấn Luận chấp tay sau lưng.

Song Tà Dạ điệp nhìn chàng một lần nữa. Tố Như buột miệng hỏi:

- Vị cô nương kia hẳn do túc hạ che chở?

Băng Lệ tiếp lời Tố Như:

- Nếu không có Hạ huynh thì Băng Lệ cũng đã giống như ba vị cô nương của Hương cung.

Tố Như buột miệng nói vừa quay sang Hoạt Nhân.

- Lạ thật...

Không hiểu Tố Như định nói gì nhưng đã bỏ lửng lời không nói tiếp. Nàng hất mặt về phía cửa động:

- Hoạt huynh... Chúng ta đi thôi.

Cả hai đồng loạt thi triển khinh công lướt vào trong có động, trong khi quần hùng lần lượt từng người từ từ đứng lên.

Họ đều ngóng mặt hướng về cửa động dẫn lên Băng Sơn chờ đợi hai thầy người bị hất tung ra ngoài.

Băng Lệ nói với Tuấn Luận:

- Hạ huynh... Miễn phu nhân định nói gì với Hạ huynh.

- Tại hạ cũng không biết.

- Thật ra huynh không muốn nói với Bằng Lệ thôi, chứ nhất định huynh hiểu ý của nàng.

- Tô cô nương không nên quan tâm đến điều đó làm gì.

Một tiếng thét từ trong cổ động cất lên lồng lộng. Cùng với tiếng thét đó là những luồng khói độc bốc ra ngùn ngụt.

Quần hùng căng mắt chờ đợi Song Tà Dạ Điệp thảm tử, nhưng lại chỉ thấy thể pháp của họ bắn ngược trở ra như Thiên Lô Thần Quyết Mạn Vị. Khi khói độc tan, ngay lập tức chẳng ai bảo ai tất cả nhao nhao ào tới trước cửa động. Quần hùng ngập ngừng một lúc rồi bằng mình mạnh ai nài tuôn vào trong cửa cổ động.

Tuấn Luận đứng chấp tay sau lưng nhìn mọi người lao vào trong cửa cổ động như một lũ cáo háo ăn người được mùi thơm mỗi ngon. Duy có một người không nối theo quần hùng, đó là Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân.

Thiên Vân bước đến bên Tuấn Luận.

Tụ Hiền trang chủ ôm quyền:

- Mạc mỗ xem như đã thiếu Hạ lão đệ một cái mạng đó.

- Tuấn Luận không nghĩ đến điều đó.

Nhìn Mạc Thiên Vân, Tuất Luận nói:

- Tất cả mọi người đều muốn đến Thiên Ma Cổ Bảo trước, sao Mạc huynh lại không tranh thủ?

Thiên Vân mỉm cười:

- Nếu Thiên Ma Cổ Bảo dễ dàng như vậy thì hẳn nó không là cấm địa võ lâm.

- Thế Mạc huynh còn chờ gì nữa?

- Mạc Thiên Vân chờ Tuấn Luận.

- Chờ tại hạ?...

Thiên Vân gật đầu.

Tuấn Luận nhếch môi nói:

- Chờ Tuấn Luận e rằng Mạc huynh sẽ thất vọng đó.

Nặn một nụ cười giả lả trên hai cánh môi, Tuấn Luận nói:

- Tuấn Luận có họa đồ Thiên Ma Cổ Bảo... Nếu cần Tuấn Luận sẽ trao nó cho huynh để huynh tự nhiên tìm đến những hạt thần châu.

- Hạ lão đệ không vào à?

- Khi nào thấy cần. Tuấn Luận sẽ vào. Còn bây giờ chưa phải là lúc Tuấn Luận bước vào Thiên Ma Cổ Bảo.

Mạc Thiên Vân vuốt râu, khẽ nhún vai:

- Nếu Hạ lão đệ không vào Thiên Ma Cổ Bảo thì Mạc mỗ cũng chẳng có hứng thú gì với vùng cấm địa lầy lừng của võ lâm.

Điểm một nụ cười giả lả, Tuấn Luận nói:

- Tùy Mạc huynh vậy.

Bước đến tảng đá ngay trước ngưỡng cửa cổ động, Tuấn Luận rút cây sáo ngọc, đưa lên miệng thổi. Tiếng sáo vi vu cất lên nghe thật thanh tao, nhưng phảng phất trong làn âm vực tao nhã đó là những âm thanh biểu cảm nỗi bi ai mà khiến người nghe phải chạnh lòng.

Tuấn Luận thổi hết khúc tiêu kia, lấy tấm họa đồ Thiên Ma Cổ Bảo đặt xuống bên cạnh, định nhãn nhìn về phía cửa cổ động.

Ánh mắt sắc xảo của chàng như thể đang chờ đợi một điều gì đó sắp xảy ra.

- Thấy vẻ mặt Tuấn Luận trang trọng như vậy, bất giác Tô Bằng Lệ cũng phải hồi hộp. Tim nàng đập như trống trận vì cảm nhận sắp có kỳ biến xảy đến. Mà kỳ biến đó sẽ làm rung chuyển cả võ lâm Trung Nguyên.

- o O o -